

עמ"ת 13273/02/17 - אליהו ארוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 13273-02-17 ארוש(אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל

בפני עורך נגד משיבה	כבוד השופטת שירלי רנר
אליהו ארוש באמצעות ב"כ עוה"ד מיכאל עירוני ונופר עמון	
מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד עינת יריב פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)	

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום מיום 11.1.17 (כב' השופט א. גורדון) במ"ת 9782-11-16 בה חייב את העורר בתנאים מגבילים עד לתום ההליכים נגדו.

כנגד העורר וארבעה נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם פציעה בנסיבות מחמירות וסחיטה בכח. מדובר באירוע חמור שהתרחש על פי הנטען ביום 26.9.16, כאשר שניים מהנאשמים האחרים הגיעו לדירת המתלונן וקראו לו לרדת מביתו, המתלונן ירד ושם תקפו אותו הנאשמים בצוותא במכות ובעיטות בראשו וגופו ואחד הנאשמים אף דקר את המתלונן בגבו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שתי דקירות בגב עליון, המטומות סביב עין שמאל וגשר האף ושברים בארובת עין שמאל.

בנוסף יוחסה לעורר עבירה של הפרת הוראה חוקית שכן בעת האירוע היה משוחרר בתיק אחר בתנאים מגבילים שכללו פיקוח בזמן האירוע, כאשר באותן נסיבות שהה העורר ללא פיקוח.

2. העורר נעצר בסמוך למועד האירוע וביום 10.10.16 שוחרר בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית, תנאים שתוקפם עד ליום 19.10.16. כן נקבע כי מאחר והעורר אמור לבצע עונש מאסר שנגזר עליו הוא יועבר על ידי שלטונות שב"ס לכלא דקל לריצוי מאסרו.

3. ביום 10.11.16 התקיים דיון בבית משפט קמא בבקשת המשיבה להורות על הארכת התנאים שנקבעו בעניינם של הנאשמים האחרים, וביום 16.11.16 ניתנה החלטה בה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה למיחוס לנאשמים האחרים ובאשר לתנאי השחרור נעשתה הבחנה בין שני נאשמים אשר בשים לב לעברם הפלילי ואומדן המסוכנות העולה ממנו הורה בית המשפט כי יהיו בתנאים של מעצר בית מלא ובפיקוחם של שני מפקחים לפחות לכל משיב, ואילו באשר לשני הנאשמים האחרים נקבע כי לנוכח היעדרו של עבר פלילי לאחד מהם ועבר לא רלוונטי בעבירה אחת לאחר, יש מקום להורות על תנאים שאינו כוללים מעצר בית.

4. הדיון בעניינו של העורר התקיים אך ביום 11.1.16 עקב היותו אסיר במועד בו התקיים הדיון בעניינם של הנאשמים האחרים. במסגרתו טען ב"כ העורר כנגד הראיות הלכאוריות נגדו. בתום הדיון ניתנה ההחלטה מושא הערר.

בהחלטה קבע בית המשפט כי התשתית הראייתית שנקבעה בעניינם של הנאשמים האחרים רלוונטית בה במידה גם בעניינו של העורר. בנוסף, בעניינו של העורר קיימת תשתית נוספת שעניינה מסרונים ששלח בנו של המתלונן לבתו של העורר. עוד היפנה בית המשפט לכך שהתנהלות העורר בחקירתו כשהוא נמנע פעמים רבות מהצגת תשובות ענייניות תומכת בחומר הראיות נגדו. עוד נקבע בהחלטה כי קיימת גם תשתית ראייתית לכאורה לעבירה של הפרת הוראה חוקית המיוחסת לעורר.

בית המשפט קבע כי עניינו של העורר דומה לעניינם של הנאשמים אשר שוחררו לתנאי מעצר בית ואף חמור מעניינם הן בשים לב לכך שהמעשים בוצעו לכאורה תוך הפרת תנאי שחרור בהם היה נתון העורר ועת המתין לריצוי עונש מאסר שהוטל עליו בהליך קודם. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של העורר הכולל עבירות נשק, סחיטה באיומים וסחר בסמים בגין ריצה תקופות מאסר ממושכות. על כן הורה בית המשפט כי העורר ישהה בתנאים של מעצר בית בפיקוחם של שני מפקחים לפחות.

5. **לטענת ב"כ העורר** אין העורר חולק על כך כי נכח בזירת האירוע ולטענתו לווה על ידי מפקחת בהתאם לתנאי השחרור שנקבעו לו. עם זאת לטענתו הפריד בין המתקוטטים. הראיות כולן אך מעידות לכאורה על הימצאותו של העורר בזירה, הא ותו לא ואין בהן כדי להעיד על השתתפותו באירוע התקיפה. בהקשר זה מפנה ב"כ העורר לידיעה מודיעינית מיום 30.11.16 שהועברה על ידי המשיבה לידי העורר לפיה "**אילן מועלם (המתלונן - ש.ר.) התבטא כי אליהו אריש רק הפריד בינו לבין מוטי**", ראייה המאששת לחלוטין לטענתו את גרסת העורר. גם במסרונים ששלח בנו של המתלונן אין כדי לחזק את הראיות נגד העורר שכן מהודעות אלו לא עולה כי העורר היה זה שתקף את המתלונן. בנוסף נטען כי אין לייחס משקל של ממש להתנהלות העורר בחקירה במציאות מורכבת בה מעורבים בני משפחתו (אחיו ובנו) וחבריו (נאשמים 1 ו-4) ונחקרים בחשד לעבירות החמורות המיוחסות לכולם.

גם באשר לראיות ככל הנוגע להפרת הוראה חוקית נטען כי בית המשפט נתן פרשנות המרעה עם העורר ואולם מכלול הראיות בעניין זה אינו מחייב את המסקנה אליה הגיע בית המשפט.

באשר לקיומה של עילת מעצר נטען כי שגה בית המשפט בנוגע למידת המסוכנות הנשקפת מהעורר. מקרהו של העורר אינו נבדל ראייתית מעניינם של שני הנאשמים ששוחררו שלא למעצר בית, שגם לגבי אחד מהם נטען כי הפר תנאים ומכל מקום החל מיום 19.10.16 למעשה משוחרר העורר בתיק זה ללא כל תנאים ולא היה מקום לשוב ולהטיל עליו תנאים.

6. **לטענת ב"כ המשיבה** העורר מסר גירסא מתחמקת במשטרה ולא גירסא כי היה במקום וניסה להפריד. בנו של המתלונן, שגרסתו נמסרת בתחקור, לא מציין כי ראה בין חברת התוקפים מישהוא שניסה להפריד והמסרונים ששלח לבתו של העורר מחזקים מסקנה זו. גם בתו של המתלונן מסרה כי ראתה את העורר בחבורת התוקפים שלאחר מכן

נמלטו מהמקום במכוניות. הידיעה המודיעינית, כאשר המתלונן עצמו מסרב למסור גירסא, היא גירסא מכלי שני ואין בה כדי לפגוע בראיות.

בנוגע להפרת התנאים נטען כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית. העורר סירב תחילה למסור היכן בדיוק היה ועם מי מהמפקחים, גירסתה של המפקחת אינה מתיישבת עם יתר הראיות מה גם שאף עד לא מוסר כי נראתה במקום.

באשר לטענה כי למעשה היה העורר משוחרר ללא תנאים החל מיום 19.10.16, נטען כי לא היה מקום להגיש בקשה להארכת התנאים בשים לב לכך שהעורר היה אותה עת אסיר המרצה את עונשו. לבסוף נטען כי עניינו של העורר דומה לעניינם של שני הנאשמים ששוחררו למעצר בית ולא לשני הנאשמים האחרים.

7. דין הערר להידחות.

ב"כ העורר לא חלק כאמור על כך כי העורר נכח במקום בזמן אירוע התקיפה. העורר זוהה כאחד מחבורת התוקפים הן בעדותה של מאיה, בתו של המתלונן (ר' הודעה מיום 27.9.16) והן בדברים שמסר יהונתן, בנו של המתלונן, לחוקר יניב (ר' מזכר מיום 27.9.16) המקבלים חיזוק מהודעות אס.אמ.אס ששלח לבתו של העורר. מהראיות עולה כי נוכחותו של העורר במקום לא היתה מקרית. הוא שהה ביחד עם לפחות שלושה מהמעורבים הנוספים בביתו בערב האירוע (ר' עדותה של איריס ארוש מיום 6.10.16, ש' 17-18). בנו של המתלונן, יצחק, מעיד כי העורר ממתין למטה עת קוראים שניים מהנאשמים האחרים לאביו לרדת למטה (ר' הודעה מיום 27.9.16). בתום האירוע הוא נצפה נמלט מהמקום ביחד עם התוקפים האחרים. אין המדובר אפוא לכאורה בנוכחות מקרית ותמימה אלא נוכחות שמקימה תשתית ראייתית לכאורית של ביצוע בצוותא.

הידיעה המודיעינית עליה מצביע ב"כ העורר אין בה להוביל למסקנה אחרת. ראשית, מאחר והמתלונן סירב לשתף פעולה בחקירתו, מדובר בעדות מפי השמיעה שלא ברור משקלה. שנית, אין לכך כל אינדיקציה נוספת בחומר החקירה. לא בדברים שמוסר בנו של המתלונן לחוקר ולא בדברים שמסרה בתו של המתלונן, כאשר שניהם הגיעו לקראת סוף האירוע. אמירת אשתו של המתלונן ולפיה אין העורר קשור לזה אינה בהכרח מתייחסת למעשה התקיפה עצמו (ר' הודעה מיום 27.9.16) ובכל מקרה אינה מתיישבת עם דברים אחרים שמסרה למשטרה (ר' מזכר מיום 22.10.16) ועם דברים אחרים שמסרה בהודעה אחרת (ר' הודעה מיום 25/10/16, ש' 34-35). שלישית, מאחר ונוכחותו של העורר במקום אינה מקרית אלא כחלק מחבורה, גם אם בשלב כלשהוא של האירוע ביקש להפריד, אולי כדי למנוע פגיעה חמורה יותר, אין בכך כדי לגרוע בשלב זה מהתשתית הראייתית המיוחסת לו.

8. אשר להפרת ההוראה החוקית. טענת ב"כ העורר ולפיה אימץ בית המשפט פרשנות מחמירה של הראיות דינה להידחות. אין חולק כי בשעת האירוע עת נצפה העורר במקום, היה אמור לשהות בפיקוח. העורר לא מסר תחילה בפיקוחו של מי היה אותה עת, ולאחר מכן ציין כי היה בפיקוחה של איריס ארוש. איריס ארוש שמסרה מאוחר יותר כי ירדה עם העורר למטה, גם מסרה בעדותה כי כשהעורר העיר אותה כדי לרדת, השעה היתה בוודאות אחרי חצות וכשנשאלה לגבי אפשרות שהעורר יצא מהבית בסביבות השעה 00.00 ענתה "אני לא יודעת מה להגיד לך" (הודעה

מיום 6.10.16, ש' 37). הגב' ארוש, לא צויינה על ידי אף אחד מהעדים כנוכחת במקום בעת האירוע, העורר נצפה עוזב יחד עם יתר התוקפים, לא איתה, היא לא מוסרת כי היתה תקיפה אלא שהיתה במקום עד שהגיעו השוטרים ואולם השוטרים לא הגיעו מיד לאחר התקיפה אלא מאוחר יותר ולכתובת בה התגורר העורר (ר' דו"ח פעולה של רס"ב נקר גיא מיום האירוע). בנסיבות אלו לא עולה כלל מעדותה כי היתה במקום בעת התקיפה וקיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להפרת ההוראה החוקית.

9. אשר לטענה ולפיה לא היה מקום להאריך את התנאים לאחר שפקעו ביום 19.10.16, גם טענה זו דינה להידחות בנסיבות שבהן הורה בית המשפט עם קביעת תנאי השחרור לראשונה על העברתו של העורר לבית הסוהר (החלטה מיום 10.10.16) והמשיבה ביקשה לחדש את התנאים עם שחרורו ממאסר.

לאור עברו של העורר בדין קבע בית המשפט כי יש לערוך הקבלה בין עניינו של העורר לבין אותם נאשמים אשר שוחררו בתנאים של מעצר בית.

הערר נדחה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לב"כ הצדדים, בהתאם להסכמתם.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.